

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. július 6-án.

Kezdő ének: 51. zsoltár 1. verse

Főének: 457. dicséret mind a 3 verse

Ének prédikáció előtt: 51. zsoltár 6. verse

Textus: Második Korinthusi levél 4. rész 8. verse „Mindenütt szorongatnak minket, de nem szorítanak be, kétségkedünk, de nem esünk kétségbe.”

Kedves Testvéreim!

Az elmúlt héten hittantáborban voltunk a gyerekekkel és Mózes életének azt a szakaszát néztük végig, ami a születése és az egyiptomi kivonulás között zajlott. Nem csak vele foglalkoztunk, hanem az egyiptomi szokásokkal, az ott élők vallásával, a zsidók egyiptomi életével is. Elénk került egy olyan kép, amiben van egy népcsoport, amelyik sem a vallásában, sem a viselkedésében, sem az írásában, sem semmi másban nem illik bele a körülötte élők életébe. Emiatt pedig nyomorgatták, sanyargatták, kínozták őket, hátha megtörnek. Ez a nép azonban nem tört meg, hanem még erőteljesebben figyelt Istenre és felkiáltott hozzá szabadságért.

Sokszor vonunk párhuzamot Isten fizikailag kiválasztott népe és Krisztus lelki népe között. Nem lehetséges ez ma sem másként. Ha ugyanis végiggondoljuk a saját helyzetünket, ahogyan keresztyén emberként élünk ebben a világban, mi is azt érezhetjük, mint a zsidó nép érezte Egyiptomban. Teljesen idegenek vagyunk ebben a világban.

Mire gondolok? Arra, hogy mi hívő emberek nem tudunk mit kezdeni környezetünkkel. Idegen számunkra az a vallásosság, amit látunk. Mindenben hisznek az emberek. Hisznek a jó és rossz lelkekben, a lélek-vándorlásban. Hisznek abban, hogy van valahol egy Jóisten, mások meg abban hisznek, hogy nincsen. Alig van olyan mozzanata az életnek, ahol nem jelennek meg az istenségek. Egyre inkább elképesztőnek tartom azt a híráradatot, ami egyes hírességekkel kapcsolatban körülvesz minket. Leírják, ha új frizurája van, hogy hova utazott, vagy éppen miért maradt otthon. Elénk adják, hogy milyen iskolába jár a gyereke, és éppen milyen öröm vagy bánat érte. Ilyen részletességig az ember nem foglalkozik senkivel, csak aki nagyon fontos számára. Ha pedig nem rokon, nem barát, akkor semmi más nem lehet, csak isten. Idegenek vagyunk mi ebben a világban, mert nem hírességben hiszünk, hanem a megkínzott, meggyötört, de feltámadt és élő Jézus Krisztusban.

Aztán azért sem tudunk mit kezdeni a környezetünkkel, mert például számunkra érték a házasság, sőt fontosnak tartjuk, hogyha valaki ugyanazzal éli le az életét. Ez nekünk nem nevetséges, meg nem ciki, ahogyan mondják, hogy „nem is próbált ki mást”, hanem ez óriási kincs. Egy másik ilyen példa, hogy mennyire megütközéssel nézek arra, amikor a kikapcsolódás sokak számára egyet jelent a mértéktelen alkoholfogyasztással vagy a kábítószerrel. Nem tudunk mit kezdeni a környezetünkkel, ahogyan a zsidók sem tudtak mit kezdeni vele.

Pál apostol ezt az életérzést önti szavakba. Hiszen ha valaki nem illik bele a képbe, azt megpróbálják belesimítani. Ha ez nem megy szépen, akkor megy sanyargatással. Ezt mondja az apostol is, hogy mindenben szorongatnak minket. Nincsen az életünknek egyetlen pontja sem, ahol ne ezt éreznénk. Gondoljunk a vásárnapra, az Úr napjára, a feltámadás ünneplésére. Gyülekezeti életünk középpontját is szorítja az ellenség. Nem tudunk szinte felszabadultan vásárnapot ünnepelni, mert minden ellene dolgozik. Gyermekeink sok mindent azért nem csinálhatnak, mert vásárnap történik. Ekkor van a fellépés, a sportesemény, a kirándulás és a sort még folytathatom tovább. Ugyanakkor egyre inkább elterjedt az a nézet is, hogy azért nem tudunk vásárnap istentiszteletre jönni, mert csak ekkor tudunk pihenni. Úgy gondolom, hogy ez csak az ellenség jól kitalált fegyvere. A vásárnapi pihenést fizikai pihenésként elképzelni a teljes ember pihentetése helyett, szintén óriási hiba. Ha a lelkünk nem pihent, akkor teljesen mindegy, hogy mennyit alszunk, mennyit nem dolgozunk, folyamatosan fáradtnak érezzük magunkat.

A sort pedig folytathatjuk. Szorongat minket ez a világ a fizikai életünkben, hiszen a megélhetési gond nagyon sokakat érint. Szorongat a szellemi életünkben, hiszen annyi mindent lenne jó megjegyeznünk, hogy arra egyszerűen képtelenek vagyunk. A szorongatás alól nem kivétel az érzelmi életünk sem. Hiszen a szorongatott életben folyamatosan azt érezzük, hogy semmi nem jó, semmi nem olyan, mint azt szeretnénk. Igen, az apostollal együtt mondhatjuk, hogy mindenben szorongatnak minket.

Ez a szorítás pedig nem más, mint az, hogy nyomás alatt vagyunk. Amit az emberek legnagyobb része panaszként elmond, az pontosan ez az érzés. Nincsen szabad döntés, nincsen önálló lépésre lehetőség, hiszen minden abba az irányba szorít minket, hogy azt tegyük, amit mások akarnak.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. július 6-án.

A legnagyobb probléma pedig ebben van. Amikor az ember eljut oda, hogy kimondja: nem tehettem mást. Annyira szorítónak érzi a munkahelyet, a családi életet, az időhiányt, hogy ebben a mondatban foglalja össze az életét: nem volt más választásom. Egy valamit azonban nem szabad elfelejtenünk. Amikor ez a mondat elhagyja a szánkat, akkor ugyanabba a sorba állunk be, mint azok a katonák, akik részesei voltak diktatúrák kiszolgálásának, vagy éppen háborús vérengzéseknek. Semmit nem tehettem, mert parancsra tettem.

Mit mond azonban az apostol? Szorongatnak minket, de nem szorítanak be. Mindig van egy pillanat, ahol még meg lehet állni, ahol még lehet dönteni. Nem véletlen, hogy a legnehezebb pillanatokban is voltak olyanok, akik a tisztességet választották, míg mások inkább a látszólag könnyebb utat. A hittantábor egyik énekét az a Dietrich Bonhoeffer írta, aki a náci Németországban tartotta meg hitét. Más lelkészek behódoltak a rendszernek, de ő nem. Inkább vállalta a halált is, de nem lépett arra az útra, amire nagyon sokan. Ne-hogy azt higgyük, hogy a választás csak a megalkuvás és a mártírság között van. Voltak olyan lelkészek, akik Svájcba, az Egyesült Államokba menekültek, de nem tagadták meg hitüket és nem hódoltak be a rendszernek. És végül voltak olyanok, akik nem voltak mártírok, nem voltak menekültek, csak csendben meghó-zódtak és végezték szolgálatukat. Azok az emberek, akik ugyanazzal a lelkiülettel éltek, mint a három ifjú a tüzes kemence előtt. Kimondták és kimondják, hogy jöhet bármilyen fenyegetés, szorongatás, akkor sem fordulnak el Istentől. Így vallják meg hitüket: „Van nekünk Istenünk, akit mi tisztelünk: ő ki tud minket szabadítani az izzó tüzes kemencéből, és ki tud szabadítani a te kezedből is, ó, király! De ha nem tenné is, tudd meg, ó, király, hogy mi a te isteneidet nem tiszteljük, és nem hódolunk az aranszobor előtt, amelyet felállítottál!” Az ilyen lelkiületű embereket lehet szorongatni, de nem lehet beszorítani.

Pál apostol is ezt fogalmazza meg ebben a hitvallásban: mindenben szorongatnak minket, mindenben érezzük azt, hogy nem tudunk mit tenni, de azt is tudja az apostol, hogy a Krisztusban hívő embert nem lehet beszorítani és nem lehet kétségbe ejteni. A hívő ember soha nem érzi azt, hogy nincsen más lehetőség, hogy nincsen tovább. Nem fogjuk azt mondani, hogy „nem is tudjuk, hogy mit tegyünk”. Nem lesz ugyanis olyan élethelyzet, ami után ne lehetne Istenhez fordulni.

Három nappal ezelőtt a nagyobb gyerekeket egy éjszakai túrára vittük, aminek volt egy bátorságpróba része is. Ezen a 400 méteres távon, zseblámpa nélkül kellett haladniuk úgy, hogy néhány félelmetes hanggal is szembesülni kellett. A gyerekek egészen különbözően reagáltak. Voltak, akik énekeltek, voltak, akik bibliai idézeteket mondtak magukban, voltak, akik megijedtek és sírtak, de a végén mindenkire vártunk, hogy báto-rítsuk, hogy erősítsük, hogy vigasztaljuk őket. Másnap, amikor végigbeszéltük ezt az eseményt, akkor el-mondtam nekik, hogy Istennel kapcsolatban is így érezhetünk. Életünk útján nagyon sok minden érhet min-ket. Szorongatás, félelem, nehézség, de egyvalamiben biztosak lehetünk: Isten mindig vár ránk, hogy erejét adják nekünk.

Igen, szorongatnak minket, és a szívünkben is sokféle kétség van, de minket, akik Krisztusban bízunk, minket nem lehet beszorítani. Mindig van menekülési útvonal, mindig van tovább, mindig van újabb és újabb választási lehetőség. Erre pedig olyan sok példa van. Amikor munkavállalók kilépnek ezekből a szo-rongatott helyzetekből, a szinte rabszolga sorsból és felmondanak a munkahelyen, vállalva annak minden nehézségét, mert tudják, hogy Istennél ott az oltalom. Amikor keresztyén emberek egy munkahelyi parancs-ra azt mondják, hogy nem teszik meg, mert az nem tisztességes, és ezzel vállalják annak a lehetőségét, hogy elbocsátják őket, de nem hagyják magukat kényszeríteni. Szorongatnak minket, de nem szorítanak be.

Óriási az a szabadság, amit Krisztusban megélhetünk. Az érzés, hogy nincsen kényszer helyzet. Csak olyan pillanat, amikor mi gondoljuk úgy, hogy kényszerítve vagyunk. Tudom, hogy eljőhet az a pillanat is, amikor azt érezzük, hogy egy korábbi rossz döntésünk miatt már nem léphetünk más irányba, de Krisztus-ban nincsen lehetetlen. Mindenben szorongatnak minket, de nem szorítanak be, kétségesskedünk, de nem esünk kétségbe.

Kedves Testvéreim! Ez a mondat számomra nem más, mint egy bátorságpróba. Elhiszem, hogy minden rossz ellenére is, a Mindenható győzedelmeskedik és rá bízom az életemet? Elhiszem, hogy legyen bármi-lyen tragikus, szomorú, nehéz vagy leterhelt az életutam, akkor is mindig Istenhez érkezem? Ha igen, akkor életem vezérévé válhat a felolvasott mondat: mindenben „szorongatnak minket, de nem szorítanak be, két-ségeskedünk, de nem esünk kétségbe”, mert Krisztus velünk jön az úton. Ezért vallhatjuk Bonhoeffer éne-kével: „Áldó hatalmak oltalmába rejtve, csak várjuk békén mindazt, ami jó, mert Isten őriz híven reggel, este, Ő hű lesz, bármit hozzon a jövő”.

Ámen!

Záró ének: 463. dicséret mind a 4 verse